

ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ ΣΤΗΝ ΜΥΚΟΝΟ

ATELIER ARIZONA | HUGO CANOILAS | MAJA DJORDJEVIC | VASSILIS H. | LINDA HAVENSTEIN | ELIAS KAFOUROS |
DIONISIS KAVALLIERATOS | PANAYIOTIS LOUKAS | OLGA MIGLIARESSI-PHOCA | MALVINA PANAGIOTIDI |
RALLOU PANAGIOTOU | SELMA PARLOUR | WILHELM SASNAL | ALEKSANDAR TODOROVIC | PANOS TSAGARIS |
ALEXANDROS TZANNIS | ALEKSANDRA URBAN | JANNIS VARELAS | HONZA ZAMOJSKI

Η έκθεση **Δύο Χωριά από τη Μύκονο** σε επιμέλεια της Μαρίνας Βρανοπούλου συγκεντρώνει έργα των Atelier Arizona, Γιάννη Βαρελά, Hugo Canoilas, Maja Djordjevic, Vassilis H., Linda Havenstein, Ηλία Καφούρου, Διονύση Καβαλιεράτου, Παναγιώτη Λουκά, Όλγας Μηλιαρέση-Φωκά, Μαλβίνας Παναγιωτίδη, Ραλλού Παναγιώτου, Selma Parlour, Wilhelm Sasnal, Aleksandar Todorovic, Αλέξανδρου Τζάννη, Πάνου Τσαγκάρη, Aleksandra Urban, Honza Zamojski και Vassilis H.

Η ίδια η έκθεση, όπως άλλωστε και η πολιτιστική πλατφόρμα που την φιλοξενεί, μετασχηματίζεται διαρκώς: τα έργα αλλάζουν, η νέα δουλειά των καλλιτεχνών ανατροφοδοτεί την υπάρχουσα ενημερώνοντας την. Κι αυτό γιατί, όπως δηλώνει η ιστορικός τέχνης Μαρίνα Βρανοπούλου, «τα Δυο Χωριά είναι πρώτα από όλα μια έρευνα εν εξελίξει, μία ερώτηση που προσπαθούμε ν' απαντήσουμε, μια πλατφόρμα, με άλλα λόγια, τέχνης που λειτουργεί ως αφετηρία κι όχι ως τελικός προορισμός».

Η έκθεση μελετά το δίπολο έλξης – απώθησης που σχετίζεται με τη Μύκονο, καθώς και την τρέχουσα κατάσταση του τουρισμού και τις κοινωνικοπολιτικές αναταραχές της χώρας. Οι συμμετέχοντες καλλιτέχνες λάβανε εκτενές υλικό με όλα τα λήμματα που χαρακτηρίζουν τη Μύκονο από τα αρχαία χρόνια έως σήμερα. Στη συνέχεια προσκλήθηκαν να έρθουν να μείνουν στο νησί (residency), να κάνουν επιτόπια έρευνα και να τοποθετηθούν προσωπικά πάνω στο τι είναι η Μύκονος (και τι η Ελλάδα) σε σχέση με τα στερεότυπα που της αποδίδονται, μετασχηματίζοντας έτσι την εμπειρία της επαφής τους με το νησί σε δημιουργία.

Οι Selma Parlour, ο Vassilis H., η Μαλβίνα Παναγιωτίδη, ο Παναγιώτης Λουκάς, ο Ηλίας Καφούρος, η Όλγα Μηλιαρέση-Φωκά καθώς και ο Atelier Arizona, επισκέφτηκαν ήδη το νησί (στα πλαίσια του προγράμματος φιλοξενίας) και δημιούργησαν έργα που προσφέρουν νέες οπτικές και συνθέτουν μέρος του καλειδοσκοπικού τοπίου της Μυκόνου, γεφυρώνοντας ταυτόχρονα τις τοπικές ιδιαιτερότητες με τον παγκόσμιο χάρτη της σύγχρονης τέχνης.

Το έργο, *Dio*, της Parlour εμπνεύστηκε από τα χρώματα και το μικρόκλιμα της περιοχής, που χαρακτηρίζεται από την υψηλότετη συγκέντρωση της ακτινοβολίας του ήλιου.

Τα *Pelican*, 2015 και *June*, 2015 του Vassilis H. εκφράζει την αντιθεση ανάμεσα στη σκληρή χειρωνακτική δουλειά που απαιτεί η πρακτική του και στην καλοκαιρινή ραστώνη καθώς και στα καλοκαιρινά χρώματα που συνάντησε στη Μύκονο.

Οι φιγούρες στα γλυπτά των Παναγιώτη Λουκά και Μαλβίνας Παναγιωτίδη έχουν σαν αφετηρία την κινησιολογία των φιγούρων που συναντούσαν κατ' εξακολούθηση στο Αρχαιολογικό

Μουσείο της Μυκόνου, στον Αρχαιολογικό χώρο και στο Μουσείο της Δήλου.

Το έργο *Cock Tales & Dreams*, 2015 της Όλγας Μηλιάρεση Φωκά είναι ένα παιχνίδι ανάμεσα στη σεξουαλική ελευθερία και την εμμονή με την pop κουλτούρα και αισθητική που χαρακτηρίζει πολλούς από τους θαμώνες του νησιού.

Το έργο του Ηλία Καφούρου, *You wont see the birds but you will find their feathers*, 2015 έχει «πατήσει» μορφολογικά στο λογότυπο των Δύο Χωρίων και εννοιολογικά σ' εμβληματικές εικόνες του νησιού των ανέμων. Τέλος, το *Untitled (Stairway to Heaven)*, 2015, του Atelier Arizona βασίζεται στο πιο εικονικό αρχιτεκτονικό στοιχείο του νησιού, τους Μύλους της Μυκόνου.

Τους επόμενους μήνες οι Maja Djordevic, Ραλλού Παναγιώτου, Αλέξανδρος Τζάννης, Wilhelm Sasnal και Linda Havenstein θα παρουσιάσουν επίσης νέα έργα που θα είναι αποτέλεσμα της επίσκεψης και της έρευνας τους στη Μύκονο. Έργα των Τζάννη, Παναγιώτου και Sasnal παρουσιάζονται ήδη στον εκθεσιακό χώρο. Τα έργα της Παναγιώτου, εστιάζοντας στη διαβρωτική σχέση του φυσικού με χρηστικά αντικείμενα και υλικά όπως eyeliner, lycra μαγιώ, πλαστικά καλαμάκια, ιδωμένων ως στοιχειώδεις εκφάνσεις νεωτερικότητας και προσωρινές προεκτάσεις του σώματος, διερευνούν μηχανισμούς παρουσίασης του εαυτού σε μεταβαλλόμενα κοινωνικά περιβάλλοντα αναψυχής και πολυτέλειας. Η δουλειά του Τζάννη αναπαριστά περίπλοκες καλειδοσκοπικές μορφές και σχήματα που αποκαλύπτουν την επίπονη και χρονοβόρα διαδικασία της δημιουργίας τους.

Ο Sasnal συμμετέχει με το έργο *Leros*, 2014 με το οποίο, πορεύεται σε μονοπάτια που βρίσκονται μεταξύ ρεαλισμού, φαντασίας και αναπαράστασης.

Ανάμεσα σε άλλα, σχετικά με τη θεματική, έργα των καλλιτεχνών που αναφέρονται παραπάνω, ο Γιάννης Βαρελάς συμμετέχει με το τελευταίο του έργο *Truck Green Lights*, 2015. Σε αυτή την σειρά έργων του, ο Βαρελάς χρησιμοποιεί αρχαιακό υλικό από παιδικά σχέδια, ειδικά από αυτά που συλλέγουν οι κοινωνικοί λειτουργοί κατά τη διάρκεια ψυχολογικών τεστ σε παιδιά.

Ο Hugo Canoilas συμμετέχει με μία σειρά έργων (όπως το *Inhabitants, in vain they shrink together*, 2015) που αντλούν από την φιλοσοφία, την ποίηση και τις θεμελιώδεις ιδέες του Μοντερνισμού και στοχεύουν να ευαισθητοποιήσουν τον θεατή σχετικά με τα κοινωνικοπολιτικά υπόγεια ρεύματα που επηρεάζουν την ιστορική μνήμη και τη σύγχρονη κουλτούρα. Τα γλυπτά του Διονύση Καβαλιεράτου (όπως το *Get the bastards sweetie 2*, 2008) ενέχουν τον ρόλο του «αντίδοτου» μίας έκθεσης που στεγάζεται στη Μύκονο, χάρη στον ειρωνικό και απλό τρόπο με τον οποίον σχολιάζουν την σημερινή πραγματικότητα και το μαύρο χιούμορ τους. Οι πίνακες του Παναγιώτη Λουκά είναι μια συνεχής αφήγηση ενός οικείου παραληρήματος. Σαν ένα όνειρο που αδυνατεί να το διακόψει η μέρα.

Τα εικονοστάσια και τα σχέδια του Aleksandar Todorovic (όπως το *Glorious leader*, 2007) είναι διαποτισμένα από την κατάρρευση των κοινωνικών και ηθικών αξιών που ακολουθούν περιόδους κρίσης. Το εσωτερικό ψάξιμο είναι που χαρακτηρίζει τη δουλειά του Πάνου Τσαγκάρη όπως το *I am An Infinity In The Becoming*, 2015 μέσα από το οποίο έρχεται αντιμέτωπος με διάφορες παραδόσεις και θρησκείες.

Η Aleksandra Urban δημιουργεί στα έργα της (όπως *Sorceresses*, 2014) ένα εξωπραγματικό όραμα της καθημερινής ζωής, ένα παράλληλο κόσμο του αλλιώς γνωστού και μερικές φορές εγκόσμιου. Τέλος, ο Honza Zamojski συνδυάζει τις συμβατικές μορφές τέχνης με στοιχεία της pop και τον αστικό πολιτισμό, σχολιάζοντας έξυπνα τον δεύτερο.